

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Tost/3/2017
Identifikačné číslo spisu: 9017200007
Dátum vydania rozhodnutia: 10. decembra 2018
Meno a priezvisko: JUDr. Štefan Harabin
Funkcia:
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:9017200007.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Štefana Harabina a členov JUDr. Martina Piovartsyho a JUDr. Petra Szaba na neverejnom zasadnutí 10. decembra 2018 v trestnej veci obvineného H. E. a spol., pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák. a iné, o sťažnosti obvineného proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu z 18. januára 2017, sp. zn. PK- 2Nt 2/2016, takto

r o z h o d o l :

Podľa 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť obvineného H. E. z a m i e t a.

O d ô v o d n e n i e

Špecializovaný trestný súd v Pezinku (ďalej len „ŠTS“) uznesením z 18. januára 2017, sp. zn.: PK 2 Nt 2/2016, rozhodol tak, že I./ podľa § 399 ods. 2 Tr. por. zamietol návrh odsúdeného H. E. z 25. októbra 2016 na povolenie obnovy konania vedeného na ŠTS pod sp. zn. BB-3T 3/2008, pretože nezistil podmienky obnovy konania v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por. a II./ podľa § 399 ods. 1 písm. b/ Tr. por. odmietol návrh odsúdeného H. E. z 26. októbra 2016 na povolenie obnovy konania, smerujúci proti uzneseniu ŠTS z 9. decembra 2014, č. k.: BB-3T 3/2008-9029, ktoré nadobudlo právoplatnosť 30. decembra 2014 a ktorým bol zamietnutý jeho návrh na opätovné prejednanie veci vedenej na ŠTS súde pod sp. zn. BB-3T 3/2008, súdom v jeho prítomnosti, pretože návrh na povolenie obnovy konania smeruje proti rozhodnutiu, ohľadne ktorého obnova konania nie je prípustná. Proti uzneseniu súdu prvého stupňa zahlásil obvinený do zápisnice sťažnosť, ktorú následne písomne odôvodnil. Nesúhlasil so závermi prvého výroku uznesenia prvostupňového rozhodnutia. Konajúci súd pochybil, keď ako novú skutočnosť nepovažoval odsúdenie bývalého vyšetrovateľa PZ Mgr. E. A. za lúpež, ani svedectvá navrhovaných svedkov, a to K., D., R. a W., z dôvodu, že tieto dôkazy už boli riadne vykonané a vyhodnotené v pôvodnom konaní. V súčasnosti by najmä svedectvo D., vystupujúceho pri objasňovaní viacerých trestných činov v postavení tzv. chráneného svedka, potvrdilo tvrdenie E., že o účastníctve formou pomoci na vražde nemal vedomosť a jeho konanie nemožno kvalifikovať tak, ako je tomu v rozsudku. Nevykonaním dôkazu, s ohľadom na jeho obsah, súd nemohol zistiť všetky relevantné skutočnosti potrebné na naplnenie § 394 ods. 1 Tr. por. Samotné konštatovanie, že dôkazy navrhované odsúdeným už boli vykonané a súdu boli známe je nepostačujúce, v dôsledku zmeny postavenia D. na tzv. chráneného svedka, lebo spolupráca s OČTK mohla mať vplyv na obsah jeho výpovede, ktorá sa nemusela stotožňovať s ním skôr vyjadrenými skutočnosťami. Jeho svedecká výpoveď by potvrdila okolnosti spáchania skutku a nevedomosť navrhovateľa o pripravovanom čine a

to, že jeho konanie, výkopové práce v noci z 18. na 19. mája 2004 a vedenie motorového vozidla nemajú súvislosť s trestným činom. ŠTS vytkol nesprávny postup, pretože súd si iba fakticky osvojil skutočnosti týkajúce sa skôr vykonaných dôkazov a nezohľadňoval nové fakty ohľadom postavenia kľúčového svedka D.. Súdom prezentované tvrdenia považoval za rozporné s objektívnou skutočnosťou. Závery súdu, týkajúce sa druhého výroku uznesenia nepovažoval za dostatočne zdôvodnené, preto trval na návrhu na povolenie obnovy konania z 26. októbra 2016. ŠTS vytkol svojvoľné vyhodnocovanie prezentovaných skutočností a prispôsobenie hodnotenia okolností, za ktorých malo dôjsť k skutku. Navrhol uznesenie prvostupňového súdu zrušiť a vec vrátiť na opätovné prerokovanie a rozhodnutie. E. sťažnosť doplnil podaniami doručenými 31. júla, 11. augusta a 31. októbra 2017. Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor ÚŠP GP“) sa k sťažnosti obvineného proti prvostupňovému uzneseniu nevyjadril. Najvyšší súd ako súd nadriadený (§ 192 a nasl. Tr. por.), po preskúmaní veci zistil, že sťažnosť proti napadnutému rozhodnutiu je prípustná (§ 402 ods. 3 Tr. por.), bola podaná oprávnenou osobou (§ 186 ods. 1 Tr. por.) a v zákonom stanovenej lehote (§ 187 ods. 1 Tr. por.). Na podklade podanej sťažnosti najvyšší súd v zmysle § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že sťažnosť obvineného nie je dôvodná. Podľa Tr. por. § 358 ods. 1 konanie podľa ustanovení tohto dielu možno vykonať proti tomu, kto sa vyhýba trestnému konaniu pobytom v cudzine alebo tým, že sa skrýva (ďalej len „ušlý“), § 362 ods. 1 odsúdený v konaní podľa tohto dielu má právo podať návrh na opätovné prejednanie svojej veci súdom v jeho prítomnosti pre nesplnenie podmienok podľa § 358 ods. 1 do uplynutia šiestich mesiacov odo dňa, keď sa dozvedel o trestnom stíhaní alebo odsúdení, najneskôr však v príslušnej premlčacej dobe ustanovenej v Trestnom zákone, ods. 2 ak súd zistí splnenie podmienok podľa odseku 1, zruší skoršie rozhodnutia a pokračuje v konaní na podklade pôvodnej obžaloby; inak návrh zamietne, § 393 ods. 1 ak sa skončilo trestné stíhanie vedené proti určitej osobe právoplatným rozsudkom, právoplatným trestným rozkazom alebo právoplatným uznesením, možno v trestnom stíhaní tej istej osoby pre ten istý skutok pokračovať, len ak bola povolená obnova konania, § 394 ods. 1 obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine, alebo vzhľadom, na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu, ods. 5 obnova konania, ktoré sa skončilo niektorým zo spôsobov uvedených v predchádzajúcich odsekoch, sa povolí aj vtedy, ak sa právoplatným rozsudkom zistí, že policajt alebo prokurátor, sudca alebo prísediaci v pôvodnom konaní porušením povinnosti spáchal trestný čin, § 495 ods. 1 ak dožiadaný štát vydal osobu s výhradou, musí sa výhrade vyhovieť, ods. 4 ak dožiadaný štát vydá na výkon trestu odňatia slobody osobu, ktorej bol trest uložený právoplatným rozsudkom, s výhradou voči konaniu, ktoré vydaniu rozsudku predchádzalo, súd na verejnom zasadnutí vydanú osobu vypočuje a a/ ak vydaná osoba proti výkonu uloženého trestu nenamieta, súd rozhodne, že sa rozsudok vykoná, alebo b/ak vydaná osoba s výkonom nesúhlasí, súd v potrebnom rozsahu rozsudok zruší a súčasne rozhodne o väzbe. Ak treba doplniť skutkové zistenia, môže vec vrátiť prokurátorovi na došetrenie, v ostatných prípadoch pokračuje súd po právoplatnosti rozhodnutia v konaní na podklade pôvodnej obžaloby. ods. 5 na konanie podľa odseku 4 je príslušný súd, ktorý vo veci rozhodol v prvom stupni. Pri posudzovaní, či sú splnené podmienky pre povolenie obnovy konania v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por., súd rozhodujúci o návrhu postupuje v dvoch na seba nadväzujúcich etapách: v prvom rade hodnotí návrh na obnovu konania z hľadiska, či sú v ňom uvádzané také skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli skôr, teda v pôvodnom konaní alebo v konaní o predchádzajúcich návrhoch na povolenie obnovy konania, súdu známe (prvá etapa). Skutočnosťou súdu skôr neznámou sa pritom rozumie objektívne existujúci jav, ktorý nie je v tej istej veci dôkazom, ale ktorý môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci v zmysle § 2 ods. 10 Tr. por. alebo rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva konštatujúce porušenie základných ľudských práv alebo slobôd obvineného, bez možnosti nápravy jeho negatívnych dôsledkov (§ 394 ods. 4 Tr. por.). Novým dôkazom je dôkaz, ktorý nebol zahrnutý do pôvodného konania, t. j. nebol v konaní vôbec uplatnený alebo vykonaný, prípadne ak takýto dôkaz bol síce v pôvodnom konaní vykonaný, avšak po

právoplatnosti rozhodnutia nadobudol nový obsah (R 72/1980). Po zistení, že o takéto skutočnosti alebo dôkazy ide, prichádza do úvahy hodnotenie súdu v tom smere, či by tieto mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi skôr známymi viesť k inému procesnému výsledku, ako je pôvodný právoplatný rozsudok (druhá etapa). Až v prípade kumulatívneho splnenia oboch vyjadrených podmienok, súd môže povoliť obnovu konania v zmysle citovaného ustanovenia, v opačnom prípade návrh na obnovu konania zamietne pre nesplnenie zákonných predpokladov. Účelom obnovy konania nie je revízia pôvodného konania, čo do verifikácie a prehodnocovania už vykonaných (a obsahovo nezmenených) dôkazov, či skutočností, na základe ktorých bol ustálený skutkový stav súdom v pôvodnom konaní, ani preskúvanie vecnej správnosti rozhodnutia (R 6/1997), či zákonnosť postupu súdu vo vzťahu k obhajobe (R 35/1988). Účelom obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku, pre ktorý zákon taxatívne (t. j. konečným výpočtom) stanovuje dôvody charakteristické svojou rigoróznosťou kvôli ich možnému zásahu do stability a nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia, je odstrániť nedostatky skutkového charakteru spočívajúce najmä v neúplnosti zhromaždených skutočností a dôkazov, na ktorých je právoplatné rozhodnutie postavené. Takýto stav však v predmetnej veci nenastal. Najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že rovnako tak, ako obvinený v návrhu na povolenie obnovy konania neuviedol žiadne také skutočnosti ani dôkazy, ktoré by odôvodňovali povolenie obnovy konania v preskúvanej trestnej veci, tieto správne neboli zistené ani špecializovaným trestným súdom po doplnení dokazovania a nezistil ich ani najvyšší súd po preskúmaní spisu. Rozsudkom Špeciálneho súdu v Pezinku z 24. februára 2009, sp. zn.: BB-3T 3/2008, bol obvinený spolu s R. K., U. D., C. R., G. D., A. R., T. T. a G. F. v bode 1/ uznaný za vinného zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák. č. 300/2005 Z. z. a v bode 2/ z účasti k trestnému činu vraždy formou pomoci podľa § 10 ods. 1 písm. c/ k § 219 ods. 1, 2 písm. b/, i/ a j/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení do 31. decembra 2005 účinného v čase spáchania skutku s poukázaním na § 2 ods. 1 Tr. zák. č. 300/2005 Z. z., na skutkovom základe, že 1/ v presne nezistenom čase najneskôr na prelome rokov 2003-2004 zosnoval R. K. zločineckú skupinu, ktorú najneskôr v tom istom období založil spolu s U. D., C. R. a jej členmi sa postupne stali G. W., H. E., G. D., A. R., G. F., T. T. a ďalšie doteraz nestotožnené osoby predovšetkým z H. L. a okolia, v úmysle priamo alebo nepriamo ziskávať rôzne iné výhody viacerými formami koordinovanej trestnej činnosti s cieľom páchať prečiny a zločiny predovšetkým v regiónoch F., G., H. L., E. a W. U. F. a príležitostne aj na ostatnom území Slovenska, okrem iného aj v ďalších bodoch skutkovej vety rozsudku popísanou činnosťou smerujúcou najmä k zabezpečeniu podriadenosti poškodených subjektov nárokom skupiny, pričom táto skupina je vertikálne a horizontálne štruktúrovaná tak, že jej vedúcim je R. K., jeho zástupcom U. D., a vykonávanie jednotlivých protiprávných činov a činnosti smerujúcej k zachovaniu a ochrane skupiny majú na starosti C. R., H. E., G. D., A. R., G. F., T. T., G. W. a ďalšie doteraz nestotožnené osoby. 2/ 19. mája 2004 v čase po 17.00 h v priestoroch záložne v Mestskom kultúrnom stredisku vo H. L. na nám. B. N. X R. K., U. D. a C. R. napadli, spútalí a zabalili do posteľnej plachty J. U. z dôvodu, že tento odmietal spoluprácu s uvedenými osobami pri nelegálnom dovoze cigariet a takto sa odmietal podriať nárokom skupiny zosnovanej R. K., naložili ho do kufru bližšie nestotožneného osobného motorového vozidla zn. BMW rady 7, modrej farby a C. R. ho odviezol na tomto vozidle do objektu bývalého poľnohospodárskeho družstva v obci E., okres G., kde už čakal G. W. a tohto spoločne obaja z vozidla vyložili do jednej z maštali uvedeného družstva, kde ho položili do betónového žľabu, následne C. R. z družstva odišiel na uvedenom motorovom vozidle a G. W. ostal strážiť J. U., k nemu sa s časovým odstupom niekoľkých minút pripojil aj H. E., ktorý na uvedené družstvo do obce E. priviezol osobné motorové vozidlo zn. Škoda Favorit modrej farby evidenčného čísla: G.-XXX K. patriace J. U., následne v čase okolo 18.00 h uvedeného dňa prišli na uvedené družstvo do obce E. R. K., U. D. a C. R. na vyššie popísanom osobnom motorovom vozidle zn. BMW, neskôr H. E. na príkaz R. K. na tom istom vozidle odišiel z družstva preč, potom R. K., U. D., C. R. a G. W. vyniesli J. U. zo žľabu a položili v maštali medzi žľaby, následne pristúpil k nemu R. K. a po ich krátkom rozhovore v maďarčine sa R. K. spýtal U. D., či sa má s U. pohrať nožom, na čo U. D. odvetil, že nechce, aby tam bolo veľa krvi a nech ho K. zadusí, následne na to C. R. vybral z vozidla J. U. ťažné lano, urobil na ňom slučku, prevliekol ju J. U. okolo krku a začal ho škrtiť tak, že rukami sťahoval slučku na lane a nohou sa zapieral o jeho rameno, pričom súčasne R. K. J. U. striedavo zapchával nosné dierky so slovami „K., K.“ až ho nakoniec zadusili, čo trvalo približne 10 minút, potom všetci štyria telo J. U. vyniesli von z budovy maštale k vopred vykopanej jame, ktorú

vykopali v noci z 18. na 19. mája 2004 na príkaz R. K. H. E., C. R. a G. W.. R. K., U. D. a C. R. vyzliekli J. U. donaha, jeho telo hodili do uvedenej jamy a túto aj s telom zahrabali zeminou, následne R. K. prikázal G. W., aby spálil lano, posteľnú plachtu, šatstvo a doklady J. U. a dal mu 8.000,-Sk (265,55 eur), ktoré našiel v U. peňaženke, potom R. K., U. D. a C. R. z družstva odišli preč a ešte v uvedený deň v neskorých večerných hodinách sa H. E. opätovne vrátil na uvedené družstvo, odviezol odtiaľ motorové vozidlo J. U. a toto nechal odparkované v F. na ulici E. XXXX/XX. Za to bol E. podľa §§ 219 ods. 2, 35 ods. 2, 29 ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005, uložený výnimočný úhrnný trest odňatia slobody dvadsať rokov. Rozsudkom ŠTS z 22. mája 2015, sp. zn. BB-3T 3/2008, vydaným na základe uznania viny sťažovateľa rozsudkom Špeciálneho súdu v Pezinku z 24. februára 2009, sp. zn. BB-3T 3/2008, v spojení s uznesením najvyššieho súdu zo 14. februára 2011, sp. zn. 1 To 22/2010, kde výrok o vine po povolení obnovy konania zostal nedotknutý, bol obvinený E. podľa § 219 ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005, s použitím nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) z 28. novembra 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, uverejneného pod č. 428/2012 Z. z., odsúdený na výnimočný úhrnný trest odňatia slobody pätnásť rokov a šesť mesiacov. V zmysle § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005 súd obžalovaného pre výkon trestu zaradil do tretej nápravno-výchovnej skupiny (č. l. 9354 a nasl.). Rozsudkom Okresného súdu Humenné z 2. novembra 2011, sp. zn. 4 T 31/2011, v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove z 31. mája 2012, sp. zn. 2 To 3/2012, bol vyšetrovateľ E. A. uznaný za vinného zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, 2 písm. c/ Tr. zák., spáchaného na skutkovom základe, že 23. augusta 2010 asi o 7.30 hod po otvorení zadného služobného vchodu pobočky W., a. s. na U. E. č. X v T., riaditeľkou pobočky banky Ing. K. A. vnikol do objektu banky držiac v ruke strelnú zbraň a požadoval od riaditeľky pobočky banky vyplatenie hotovosti 15.000,- eur a po príchode ďalších zamestnankýň banky, tieto upozornil, aby nerobili paniku, že ak mu budú vyplatené požadované peniaze, nič sa im nestane, kedy zamestnankyňa banky na výzvu obvineného vidiac, že obvinený je ozbrojený strelnou zbraňou, otvorili trezor banky, pričom keď obvinený zistil, že sa v trezore nachádza len malé množstvo peňazí, objekt banky opustil bez toho, aby vzal nejaké finančné prostriedky. Za to mu bol v zmysle §§ 188 ods. 2, 39 ods. 3 písm. d/, 38 ods. 2, 3, 36 písm. j/, 37, 48 ods. 2 písm. a/, 61 ods. 1, 2 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody päť rokov, so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a trest zákazu činnosti držať a nosiť strelnú zbraň na dobu desať rokov. Mgr. A. v konaní vedenom na Špeciálnom súde pod sp. zn. BB-3T 3/2008 (t. j. v pôvodnom konaní) vypovedal ako svedok k okolnostiam, súvisiacim s vedením prípravného konania tak, že na základe dodatočného návrhu z operatívneho oddelenia začali stíhanie vo veci vraždy K. U.. Vypočúval W., ktorému nedával žiadne návrhy, ani neponúkal výhody za to, aby vypovedal proti K.. E. nikdy neovplyvňoval. Nepamätal si, že by prišiel do styku s výpisom hovorov z telefónneho čísla, ktoré v kritickú dobu používal nebohý K. U.. Svedkovia, ktorí mali vypovedať proti skupine K., sa báli, boli zastrašovaní celou skupinou, ktorá pôsobila týmto štýlom. Zlomom toho, aby bolo možné vzniesť konkrétnym osobám obvinenia, bola výpoveď G. W.. Tento výsluchu sa svedok zúčastnil. W. vypovedal dobrovoľne a označil ako páchatel'ov vraždy K. U., R. K., U. D., obžalovaného R., prítomný tam bol H. E.. Vypovedal, kde je zakopaná mŕtvoľa nebohého U., na základe toho po ich výsluchu bola vykonaná previerka jeho výpovede a na základe tejto previerky bolo vykonané hľadanie tejto mŕtvolky cestou mechanizmov, čo sa podarilo, na tretí deň a skutočne našli mŕtvolu, dovtedy nestotožnenú. To sa všetko zdokumentovalo, je to v spise. Na základe analýzy DNA bolo preukázané, že sa jednalo o nebohého K. U.. Ako dôvod takejto výpovede W. uviedol, že sa zúčastnil na tej vražde a jednoducho sa rozhodol vypovedať. Všetko, čo W. udával, bolo podľa neho preukázané. S inými alternatívami vyšetrovania vraždy sa svedok pri vyšetrovaní vraždy nestretol. Apelačný súd má preukázané, že A. bol právoplatne odsúdený za trestný čin lúpeže v zmysle § 188 ods. 1, 2 písm. c/ Tr. zák., v danej veci pôsobil ako vyšetrovateľ v prípravnom konaní a ako svedok vypovedal o okolnostiach prípravného konania. Vyšetrovateľ bol však uznaný vinným za skutok spáchaný 23. augusta 2010, pričom prípravné konanie v trestnej veci E. bolo ukončené podaním obžaloby v roku 2008. Zo skutkovej vety je pritom nepochybné, že lúpež banky nesúvisí s trestným stíhaním proti obvinenému, a preto ŠTS správne dospel k záveru, že právoplatné odsúdenie vyšetrovateľa nie je porušením povinnosti v pôvodnom konaní, ktorým bol spáchaný trestný čin, zakladajúci dôvod na povolenie obnovy konania. Tento dôvod obnovy konania je daný, ak policajt, prokurátor, sudca porušia povinnosti do takej miery, že toto porušenie bude trestným činom, potvrdeným právoplatným rozsudkom. Nevyžaduje sa, aby porušenie povinnosti malo vplyv na

samotné rozhodnutie, berúc do úvahy záujem na vylúčení akýchkoľvek pochybností o nestrannosti a nezákonnosti vykonaného trestného konania. Vzhľadom na vyjadrené súvislosti, keď k porušeniu povinnosti nedošlo v spojitosti s trestným konaním a navyše až dva roky po podaní obžaloby na Špeciálny súd v Pezinku roku 2008, najvyšší súd konštatuje neprítomnosť dôvodu na povolenie obnovy podľa § 394 ods. 5 Tr. por. Dôkazom súdu skôr neznámym v zmysle § 394 ods. 1, 2 a 3 Tr. por. môže byť okrem dôkazu doteraz nevykonaného aj dôkaz v pôvodnom konaní vykonaný, ale s novým obsahom, napr. výpoveď svedka, ktorý v konaní o obnove v podstatných bodoch zmení svoju výpoveď. V takomto prípade však musia byť predmetom hodnotenia aj dôvody, na základe ktorých došlo k obsahovej zmene výpovede (R 72/1980). E. navrhoval opätovne vypočuť svedkov K., W., R. a D., pretože ich výpovede by mohli preukázať, že nemal vedomosť o trestnom čine vraždy U. v skutku 2/ a jeho konanie by malo byť posúdené len ako nadržovanie v zmysle § 339 Tr. zák. Ani jeden z obvinených a svedkov v pôvodnom konaní nepotvrdil jeho vedomosť o tom, že K. chce zabiť U.. Sťažnostný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že K., D. a R. v konaní, sp. zn. BB - 3T 3/2008, v celom rozsahu popreli tvrdenia uvedené v obžalobe, či už existenciu zločineckej skupiny, ako aj vraždu K. U., pričom obhajobu založili na spochybňovaní usvedčujúcich výpovedí W. a E.. I keď D. začal vypovedať v súvislosti s priznaním postavenia chráneného svedka, návrh je založený len na domnienke E., že navrhovaní svedkovia by v obnovenom konaní vypovedali inak, a to v jeho prospech. Najvyšší súd zdôrazňuje, že predpokladom povolenia obnovy konania je existencia skutočností, dosahujúcich určitú kvalitu, výpovednú hodnotu, ktorá sama osebe alebo v spojení so skutočnosťami skôr známymi odôvodní iné rozhodnutie vo veci. Úlohou senátu nie je zisťovať vinu vo veci, ale či by obvinenému mu mohol byť uložený iný druh trestu než aký mu bol uložený v pôvodnom konaní. Vzhľadom na okolnosti týkajúce sa vyšetrovateľa Mgr. A. a výsluchu svedkov K., D., R. a W. nezistil skutočnosti odôvodňujúce zmenu právnej kvalifikácie a uloženie iného trestu, než ktorý mu bol uložený v pôvodnom konaní. Z rozsudku Špeciálneho súdu z 24. februára 2009, sp. zn. BB 3T 3/2008, je nepochybné, že E. bol uznaný za vinného najmä na podklade usvedčujúcej výpovede G. W. z prípravného konania. Po odmietnutí výsluchu na hlavnom pojednávaní, súd akceptoval výpoveď tohto svedka z prípravného konania z 15. novembra 2007, v zmysle ktorej je v konštatlačnej časti rozsudku Špeciálneho súdu vyjadrené, že pokiaľ ide o existenciu skupiny okolo R. K. majúcu páchať trestnú činnosť, svedok po otázke vyšetrovateľa (ten ju nazval právnym termínom „zločinecká skupina“) potvrdil jej existenciu. Vypovedal, že šéfom tejto skupiny bol už spomenutý K. a jej členmi obžalovaní R., D., D., L. (mal sa „staráť o financie“) a tiež Q. R., C. L. a Q. R., ktorý už zomrel. Okrem týchto osôb, ktoré boli „hlavné“, im pomáhali ešte „ďalší chlapi, a tých bolo veľa“. Zaoberali sa rôznou trestnou činnosťou - úžerou, výpalníctvom, vraždami, pašovaním cigariet a ľudí, pričom hlavný príjem bol z úžery a výpalníctva, prinášajúcich stabilný príjem. Operovali v oblasti G., F., L. V., W. U. F. a H. L.. Mesačné príjmy tejto skupiny dosahovali výšku okolo 2-3 miliónov vtedy platných slovenských korún, peniaze jednotlivým členom skupiny rozdeľoval R. K.. Pokiaľ ide o vraždu J. U., svedok pomerne presne a v súlade so skutkovými zisteniami uvedenými v rozsudku a z veľkej časti i v obžalobe opísal jej priebeh. Nápad, kde by U. mohli pochovať, bol jeho a obžalovanému K. miesto popísal a ukázal po tom, čo mu povedal, že má problém s nejakým „cigaretárom“, ktorý „nechce platiť“, či by nevedel, kde by ho vedel „zasadiť ako stromček“. Podrobne v súlade so skutkovou vetou rozsudku opísal aj okolnosti súvisiace s kopianím jamy, popísal nielen priebeh samotného usmrtenia, ale aj spôsob dopravy poškodeného na miesto činu, jeho oblečenie, spôsob konania jednotlivých zúčastnených sa osôb, uviedol, že šaty poškodeného a neskôr aj jeho doklady on osobne spálil. Priebeh tohto skutku svedok obdobne opisoval aj pri rekonštrukcii vykonanej v rámci prípravného konania. Ďalej Špeciálny súd ako usvedčujúcu hodnotí výpoveď W. aj v časti rozsudku, ktorou sa zaoberá hodnotením vykonaných výpovedí a dôkazov. Konkrétne v spojitosti so skutkom 2/ Špeciálny súd vyslovil, že svedeckými výpoveďami rodinných príslušníkov poškodeného U. je bez akýchkoľvek pochybností potvrdené, že je od 19. júna 2004 nezvestný. Na základe popisu svedka G. W. bolo 19. apríla 2006 v objekte bývalého Poľnohospodárskeho družstva v E., nájdené pozostatky ľudského tela, neskôr identifikované na základe všetkých dostupných biotechnologických metód ako telo poškodeného K. U.. Hlavným dôkazom, ktorý prispel k usvedčeniu páchatel'ov, uvedených vo výroku rozsudku, bola podľa súdu svedecká výpoveď G. W. z prípravného konania, v rámci ktorej svedok pomerne presne a podrobne opísal priebeh skutku, pričom ním popisované fakty a skutočnosti boli v súlade s objektívne zistenými a exaktnými metódami preukázanými skutočnosťami. Výpoveď svedka W. slúžila ako východiskový bod pri opísaní

objektívnej stránky trestného činu, teda konania obžalovaných. Vierohodnosť výpovede nezmenilo ani to, že na hlavnom pojednávaní svedok odmietol vypovedať a pridržal sa obsahu prehlásenia, overeného notárom, predloženým OČTK v inej trestnej veci, ktoré súd oboznámil ako listinný dôkaz, vo vyhlásení vyjadrené skutočnosti vyhodnotil ako účelové s cieľom pomôcť obžalovaným. Pôvodne W. prezentované skutočnosti súd považoval za absolútne a nenapadnuteľne súladné s exaktne overiteľnými faktami súvisiacimi so spôsobom smrti poškodeného U.. Konanie obžalovaných popisoval detailne a s takými podrobnosťami, ktorých vymyslenie či fabulovanie by v prípade W. znamenalo intelektový výkon, ktorého v zásade osoba jeho intelektových kvalít bola ťažko schopná. Podľa názoru Špeciálneho súdu dôvodom uznania viny za skutok vraždy boli okrem súladu pôvodných tvrdení svedka W. s exaktne overiteľnými faktami, výpovede rodinných príslušníkov U., bývalej manželky U., zaťa nebohého, svedka H. a príslušníka policajného zboru L., ktorý v regióne operatívne sledoval aktivity K., potvrdzujúce vinu obžalovaných a účasť skupiny okolo K. na smrti poškodeného U.. Do mozaiky priebehu skutku podľa prvostupňového súdu zapadali aj výpovede svedkov R. a F., nepriamo usvedčujúcich páchatel'ov. Súd ustálil ako dôvod usmrtenia poškodeného výstrahu ostatným z okolia, najmä podnikateľom, prípadne ľuďom, o ktorých si mysleli, že páchajú protiprávnu činnosť, čím ich nútili k akémusi odvádzaniu ziskov na ich účet. Pre udržanie okolia v strachu bolo nevyhnutné niekedy ukázať, že sú schopní akcie a ľuďom, nevychádzajúcim v ústrety ich požiadavkám, sa mstili, čo súd vyhodnotil ako obzvlášť zavrhnutiehodný motív. V súvislosti s trestným činom podľa § 296 Tr. zák. (skutok 1/) Špeciálny súd v rozsudku z 24. februára 2009, sp. zn. BB-3T 3/2008, nemal pochybnosti o štruktúre skupiny, že na čele stojí obžalovaný K., ktorého usvedčujú výpovede svedka W., E. a R., ale aj výpovede spoluobžalovaných, najmä F., T. a E. z prípravného konania. K. označovali ako „šéfa, bossa, vedúceho" skupiny, človeka, ktorý rozdeľoval úlohy, rozhodoval o tom, čo a ako sa bude robiť, v tomto smere vydával príkazy a bol akýmsi ideovým vodcom skupiny. Fakt, že išlo o zoskupenie ľudí v jeho najnebezpečnejšej a najsofistikovanejšej forme dokladuje i spôsob, akým obžalovaný K. túto skupinu riadil. Príkazy boli na ostatných prenášané najmä prostredníctvom obžalovaného U. D., ktorého svedkovia označovali za akéhosi zástupcu, či „pravú ruku" obžalovaného K.. D. podľa skutkovej vety rozsudku, príkazy šéfa vykonával aj sám, veľmi často zabezpečoval len prenos jeho príkazov na ďalších členov skupiny. Tretím v poradí dôležitosti bol obžalovaný R., ktorého obžalovaný K. najčastejšie používal na plnenie svojich príkazov, podľa svedkov sa aj tento obžalovaný sčasti podieľal na prenášaní príkazov K.. Na poslednom stupni hierarchie stáli členovia skupiny, len vykonávajúci jednotlivé príkazy, o ktorých svedkovia hovoria, že boli „na špinavú robotu" a fungovali ako „vojaci". Pokiaľ išlo o tzv. členstvo v zločineckej skupine zdôraznil, že byť členom znamená začlenenie do organizačnej štruktúry, dôležitý je pocit spolupatričnosti ku skupine, pričom takýto pocit a z toho vyplývajúci zámer spočívajúci v existencii členstva v skupine v súlade s obžalobou mohol vysloviť u E., D., R., F. a T.. Každá z týchto osôb sa minimálne jedným skutkom zúčastnila na činnosti tejto skupiny. Obvinený E. v prípravnom konaní a T. sčasti na hlavnom pojednávaní, sa v podstate k členstvu v takejto skupine sami priznávajú. Okrem toho obžalovaného E. z aktivít pre skupinu usvedčujú aj spoluobvinení T. a svedkovia R. a W.. Sťažnostný súd s poukazom na vyjadrené zdôrazňuje, že výpoveď svedka W. je vo vzťahu k E. usvedčujúcou. Tento svedok na hlavnom pojednávaní odmietol vypovedať, pridržal sa vyhlásenia, ktorého vierohodnosť však bola súdom spochybnená a bolo označené ako účelové. K návrhu na vypočutie svedka K. najvyšší súd konštatuje, že tento počas celého konania popieral spáchanie skutkov vyjadrených v obžalobe, pričom v obnovenom konaní o treste, na podklade nálezu ústavného súdu z 28. novembra 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, na hlavnom pojednávaní 22. mája 2015, sústredil svoju obranu na porušenie práva na obhajobu, pretože mu bol ustanovený totožný obhajca ako D., s ktorým nastal konflikt záujmov, pretože začal vypovedať v súvislosti s ďalšími skutkami a konaniami, vedenými v súvislosti so zločineckou skupinou okolo R. K., ďalej však žiadal, aby bolo hlavné pojednávanie vykonané v jeho neprítomnosti a konania sa ďalej nechcel zúčastňovať. Rovnako o neprítomnosť v obnovenom konaní o treste 22. mája 2015 požiadali obvinení R. a R..Pravdou je, že D. vo výsluchu 2. októbra 2012 v trestnom oznámení povedal, že bude vypovedať ku všetkým vraždám, ktorých bol účastný, žiadal však zaradenie do programu na ochranu svedkov (č. l. 9415). D. síce začal od roku 2012 spolupracovať s OČTK v súvislosti s ďalšími skutkami. Z podaného trestného oznámenia PPZ, ÚBOK, odbor východ č. p.: PPZ-BOK-VY-OZN-32/2012 z 26. júla 2012 je zrejme, že svedok ako oznamovateľ v súvislosti s vraždou U. pred vyšetrovateľom vypovedal, že „na vražde sa zúčastnili, resp. vražda sa stala tak, ako je to napísané v obžalobe, a ako sme boli odsúdení. Dôvod,

tak ako to bolo napísané, nechcel spolupracovať, nechcel platiť za cigarety" (pripojený spis, zv. 1, BB - 4Nt 4/2013, návrh na obnovu konania BB-3T 3/2008, T. T., nar. 1969, č. 1. 90). Špeciálny súd zdôraznil, že v obnovenom konaní, rozsudok ŠTS z 22. mája 2015, (č. 1. 9354 a nasl.) D. vypovedal, že mu je úprimne ľúto, čo sa stalo, a chce sa ospravedlniť, najmä rodine pána U.. Nepopiera spáchanie skutkov tak, ako sú uvedené v rozsudku, a je si vedomý chýb, ktorých sa dopustil, medzitým však svoj život prehodnotil. Takto sa snaží napraviť chyby z minulosti, pričom aj v iných veciach je nápomocný OČTK. V obdobnom duchu vypovedal aj E., takisto sa ospravedlnil každému s tým, že už ľutuje, čo sa stalo v minulosti. Ľutuje hlavne to, že zmenil výpoveď, ale k tomuto bol donútený R. K. (obvinený E. sa v prípravnom konaní k skutku priznal, neskôr svoju výpoveď zmenil). Pokiaľ ide o skutky, stali sa tak, ako sú uvedené v rozsudku. T. T. uviedol, že vinu priznáva, chcel by však dostať druhú šancu a vrátiť sa k rodine. V konaní o odvolaní K., R. a R. apelačný súd v uznesení z 3. septembra 2015, sp. zn. 2To 10/2015, vyslovil, že obnovené konanie o uložení trestu po povolení obnovy konania len vo výroku o treste (pri zachovaní výroku o vine v právoplatnom stave) tvorí súčasť jedného trestného konania, v rámci ktorého síce nie je potrebné vykonávať dokazovanie k výroku o vine, nesporne ale i v tomto konaní je možné a aj nevyhnutné zohľadniť správanie sa a konanie obžalovaných po nadobudnutí právoplatností výrokov o vine v pôvodnom rozsudku. Učinil tak i ŠTS, keď na „zmenu postoja“ obžalovaného D. - jeho priznanie a oľutovanie spáchanej trestnej činnosti, prihliadol pri úvahách o druhu a výmere trestu, pretože oľutovanie predchádzajúceho spôsobu života, o ktorom takýto postoj prezentujúca osoba nepochybuje, že nebol riadny, a snaha takýto spôsob života v budúcnosti zmeniť je v každom prípade prvým krokom k naplneniu účelu trestu. Zmena postoja D. v čase obnoveného konania spočívala nielen v priznaní a oľutovaní trestnej činnosti, ale i v radikálnej zmene postoja k spoluobžalovaným K. a R.. Pomoc D. OČTK pri odhaľovaní inej trestnej činnosti a usvedčovanie páchatel'ov dokumentuje úprimnú snahu o nápravu a dosiahnutie spravodlivosti ako takej vo všeobecnosti. Takáto zmena postoja D. má racionálny základ v minimálnej snahe o „získanie“ poľahčujúcej okolnosti a v predmetnej veci nepochybne i dosiahnutia zmiernenia trestu. Taktiež T. najmä v priebehu prípravného konania svojimi informáciami napomáhal OČTK a prispel k úspešnému odhaľovaniu a stíhaniu skupiny ľudí tvoriacej nebezpečné zoskupenie. Na hlavnom pojednávaní sa ale miera pomoci výrazne znížila. Súd vzhľadom na spoluprácu s OČTK uzavrel, že použitie zákonom formálne predpísanej trestnej sadzby by bolo neprímerane prísne. Protichodnosť záujmov T., D., ktorí usvedčovali K., R. a R., pričom všetci boli zastúpení jedným obhajcom, bola okrem iného dôvodom zrušovacieho uznesenia najvyššieho súdu z 3. septembra 2015, sp. zn. 2 To 10/2015. E. v ďalšom namietal odlišné právne posúdenie skutkov, pretože skutok 2/ mal byť posúdený ako nadržovanie v zmysle § 339 Tr. zák. alebo neoprávnené používanie cudzieho motorového vozidla podľa § 216 a nasl. Tr. zák. a nie ako účasť na trestnom čine vraždy formou pomoci podľa §§ 10 ods. 1 písm. c/, 219 ods. 2 písm. b/, i/, j/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov. Konajúcim súdom vytkol aj pochybenie spočívajúce v neskúmaní jeho vedomosti o tom, že K. ide zavraždiť U.. S poukazom na vyjadrené, keď sťažovateľom navrhovaní svedkovia poskytli súdu usvedčujúce výpovede, na poklade ktorých bol uznaný vinným (W.), resp. spoluobžalovaných, ktorí spáchané trestné činy popierali, neskôr v konaní zmenili svoj postoj k spáchanej trestnej činnosti tak, že opakovane potvrdili spáchanie činov plne v súlade s tým, ako sú vyjadrené v obžalobe prokurátora ÚSP GP, a teda aj účasť E. na spáchaných skutkoch (D., T.), a ďalší „en bloc“ popierajú spáchanie ktoréhokoľvek zo skutkov, K., R. s tým, že v ďalšom konaní sa odmietajú zúčastniť, bez toho, aby čo i len naznačili zmenu ich výpovedí v tom zmysle, že E. sa skutkov nezúčastnil alebo že by povahu jeho účasti bolo možné posúdiť ako iné, menej závažné trestné činy, nie je dôvodom obnovy konania v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por., odôvodňujúcim iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu. Takouto novou skutočnosťou bez ďalšieho nie je ani sťažovateľom tvrdená zmena právnej kvalifikácie. Špecializovaný trestný súd uznesením z 9. decembra 2014, sp. zn. BB-3T 3/2008, podľa § 362 ods. 2 Tr. por. zamietol návrh obvineného E. na opätovné prejednanie veci v jeho prítomnosti. Návrh na povolenie obnovy tohto konania súd odmietol v zmysle § 399 ods. 1 písm. b/ Tr. por., pretože týmto uznesením neskončilo trestné stíhanie proti E. v zmysle § 393 ods. 1 Tr. por. a len konečné rozhodnutie možno napadnúť návrhom na povolenie obnovy konania. Sťažovateľ poukázal na nesplnenie podmienok konania proti ušlému, pričom závery prvostupňového rozhodnutia o neprípustnosti obnovy konania považoval za nedostatočné. Poukázal na medzinárodné dokumenty a uznesenie Okresného súdu Prešov z 30. mája 2013, sp. zn. 33 T 99/2010, podľa ktorého,

ak by súd neumožnil opätovné prejednanie veci, došlo by k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Navrhol znalecké dokazovanie, z dôvodu spochybnenia pravosti podpisu na splnomocnení na podanie návrhu na povolenie obnovy konania. Opatrením predsedu senátu najvyššieho súdu zo 7. januára 2011, sp. zn. 1 To 22/2010, bolo podľa § 358 ods. 1 Tr. por., v trestnej veci proti H. E., vedenej pod sp. zn. 1 To 22/2010, o odvolaní H. E. proti rozsudku Špeciálneho súdu v Pezinku z 24. februára 2009, sp. zn. BB-3T 3/2008, pre trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák. a iné, nariadené konanie vykonať ako proti ušlému, pretože sa obvinený nezdržiaval na posledne známej adrese pobytu a zmenu adresy bez meškania príslušnému orgánu neoznámil. Uznesením zo 14. februára 2011, sp. zn. 1 To 22/2010, najvyšší súd odvolania H. E. a prokurátora ÚŠP GP vo vzťahu k C. L. podľa § 319 Tr. por. zamietol (č. l. 7922, zv. 30). V rozhodnutí sa stotožnil s prvostupňovým súdom, ktorý z dokazovania správne ustálil, že zločinecká skupina v posudzovanej veci je štruktúrovanou skupinou ôsmich osôb (o vine ďalších siedmich spoluobžalovaných bolo právoplatne rozhodnuté rozsudkom Špeciálneho súdu Pezinok z 24. februára 2009, sp. zn. BB-3T 3/2008, v spojitosti s uznesením najvyššieho súdu z 13. septembra 2010, sp. zn. 2 Toš 5/2009). E. v hierarchii skupiny stál na poslednom stupni, ako to vyplýva z výpovede svedkov, vykonával príkazy od vyššie postavených členov skupiny. Svedkovia vypovedali, že fungoval ako „vojak“ a bol na špinavú robotu. Obvinený E. sa v prípravnom konaní priznal k členstvu v skupine, ako aj k tomu, že minimálne jedným skutkom (vražda K. U.) sa podieľal na činnosti skupiny. Neskôr síce túto výpoveď zmenil, spáchanie žalovaných skutkov popieral, no zmenu výpovede nevierohodne vysvetlil nátlakom vyšetrovateľov. Zmeneným výpovediam E. v prípravnom konaní i na hlavnom pojednávaní neuveril ani odvolací súd, pretože z členstva v tejto skupine ho usvedčoval i teraz už právoplatne odsúdený T. T. a svedkovia G. W. a Q. R.. Pokiaľ ide o členstvo v zločineckej skupine, stotožnil sa s odôvodnením, že postačuje, ak sa obvinený začlení do organizačnej štruktúry, cíti sa byť súčasťou skupiny a vykoná pre ňu čo i len jeden protiprávny čin, v prípade odvolateľa to bol čin popísaný v bode 2/ rozsudku. V rámci delby práce v zločineckej skupine sa vykonávali príkazy, v danom prípade vykopanie jamy a odvezenie auta poškodeného. Vražda poškodeného K. U. bola spáchaná práve z dôvodu, že nebohý poškodený odmietol spolupracovať so zločineckou skupinou, ktorej členom bol aj E., pri pašovaní cigariet, a teda získavanie neoprávnených finančných výhod pre skupinu a jeho smrť mala byť výstrahou pre iných podnikateľov v regióne. E. trestný čin vraždy, skutok 2/ nadväzujúci na zločin podľa § 296 Tr. zák. v zmysle § 129 ods. 3 Tr. zák. spáchal za účinnosti zák. č. 140/1960 Zb. (Tr. zák.), avšak členom zločineckej skupiny bol počas celej doby jej trvania, teda až do roku 2006. Z vykonaného dokazovania nevyplýva dôkaz, nasvedčujúci tomu, že E. po spáchaní skutku v bode 2/ rozsudku zločineckú skupinu K. opustil, dištancoval sa od jej konania a podobne. Naopak, bol členom skupiny počas jej existencie a fungoval v nej ako „vojak“, plnil príkazy iných členov skupiny. Odvolací súd mal vinu preukázanú taktiež z výpovede obvineného z prípravného konania, v ktorej pomerne podrobne popísal, akým spôsobom sa podieľal na vražde K. U.. Stotožnil sa so záverom Špeciálneho súdu o účelovej zmene výpovede obvineného. Výpovedi obvineného z prípravného konania korešponduje výpoveď W. o tom, že E. sa na vražde podieľal vykopáním jamy a presunom motorového vozidla zn. Favorit. Tejto výpovedi korešponduje celý rad dôkazov, získaných zákonným spôsobom. Svedok označil miesto, kde bolo zakopané telo U., znaleckým dokazovaním bola nájdená mŕtvola stotožnená s nezvestným. Znalci MUDr. Labaj a MUDr. Vyhnáľková v závere znaleckého posudku po súdnej pitve ustálili, že mechanizmus zranení a príčina smrti zodpovedá tomu, ako ich popísal W.. Obhajobné tvrdenia obvineného o nátlaku vyšetrovateľov pri výsluchu svedka boli vyvrátené výpoveďami JUDr. C. I., JUDr. F., Mgr. R. a Mgr. A.. Prvostupňový súd podrobne v dôvodoch rozhodnutia vysvetlil, prečo vyhodnotil ako nevierohodné „prehlásenie“ svedka W., ako i podanie spísané počas výkonu väzby so svedkom F.. Odvolací súd sa s takýmto vyhodnotením dôkazov plne stotožnil (č. l. 7919). V spojitosti s namietaným porušením práva na spravodlivý proces nepripustením obnovy konania v prítomnosti obvineného sťažnostný súd poukazuje na skutočnosť, že ŠTS o návrhu na prerokovanie veci v prítomnosti E. rozhodol tak, že uznesením z 9. decembra 2014, sp. zn. BB-3T 3/2008 v zmysle § 362 ods. 2 Tr. por. návrh zamietol, pričom E. rozhodnutie nenapadol sťažnosťou. Najvyšší súd v prvom rade upozorňuje, že predpokladom povolenia opätovného prerokovania konania proti ušlému za jeho prítomnosti je splnenie zákonných podmienok. Ide o podanie návrhu v zákonnej lehote šiestich mesiacov odo dňa, kedy sa dozvedel o stíhaní alebo odsúdení. V trestnej veci vedenej na Okresnom súde Prešov, pod sp. zn. 33T 99/2010, na ktorú sťažovateľ poukazoval v návrhu, súd konštatoval

splnenie podmienok na opätovné prerokovanie veci, lebo na odsúdeného bol vydaný medzinárodný zatýkací rozkaz a európsky zatýkací rozkaz za účelom dodania do výkonu trestu a o odsúdení sa dozvedel až pri zadržení 25. októbra 2012, kedy mu dal obhajca prečítať rozhodnutia slovenských orgánov. V tomto prípade bol obvinený vydaný na základe záruk slovenských úradov poskytnutých vydávajúcemu štátu, že bude mať právo na nový proces a nebude trestne stíhaný za iný trestný čin vykonaný pred vydaním bez povolenia ministra, nebude mu uložený tvrdší trest ako je uvedený, a bez povolenia ministra nebude vydaný do tretieho štátu. K vydaniu odsúdeného v trestnej veci, sp. zn. 33 T 99/2010, došlo na základe princípu vzájomnosti v zmysle § 479 ods. 2 Tr. por., so zaručením práva na nový proces, s výhradou voči konaniu v zmysle § 495 ods. 1 Tr. por., ktorej dožadujúci štát musel vyhovieť, a teda vydanú osobu na verejnom zasadnutí vypočuť s tým, že ak a/ vydaná osoba proti výkonu uloženého trestu nenamieta, rozhodne, že sa rozsudok vykoná, b/ vydaná osoba s výkonom nesúhlasí, súd v potrebnom rozsahu rozsudok zruší a súčasne rozhodne o väzbe. V prípade potreby doplnenia skutkových zistení, môže súd vec vrátiť prokurátorovi na došetrenie, v ostatných prípadoch pokračuje súd po právoplatnosti rozhodnutia v konaní na podklade pôvodnej obžaloby. Právna úprava § 495 ods. 4 Tr. por. obsahuje špeciálnu formu „obnovy“ konania v súvislosti s uplatnenou výhradou, na rozdiel od porovnateľného konania podľa § 362, je konanie súdu v zmysle § 495 Tr. por. vykonávané z úradnej povinnosti. Sťažnostný súd sa v tejto spojitosti stotožňuje s názorom najvyššieho súdu vysloveným v uznesení z 5. apríla 2016, sp. zn. 2 Tost 7/2016, založeného na tom, že „§ 495 ods. 4 písm. b/ Tr. por. je svojím cieľom porovnateľný s právnou úpravou obnovy konania podľa § 362 Tr. por., avšak ide rovnako ako v konaní proti ušlému o osobitný spôsob konania, kde v kontexte extradície po vydaní osoby na územie Slovenskej republiky koná súd z úradnej povinnosti predpísaným spôsobom a toto osobitné konanie nie je možné spájať s konaním o povolenie obnovy konania podľa § 394 a nasl. Tr. por.“. E. však nebol vydaný z H. s výhradou proti konaniu v zmysle § 495 Tr. por. Do výkonu trestu odňatia slobody bol dodaný 30. októbra 2014, pričom v zmysle správy od Interpolu k tomu došlo po jeho zadržení na B. G. vo H. 27. marca 2014, na základe dobrovoľného prihlásenia obvineného a následného súhlasu H. strany so žiadosťou Slovenskej republiky o extradíciu odsúdeného (č. l. 8708). V súlade s vyššie prezentovaným názorom najvyššieho súdu, postup po vydaní s výhradou v zmysle § 495 Tr. por. nemožno spájať s konaním o povolenie obnovy podľa § 394 a nasl. Tr. por., z ktorého dôvodu sa sťažnostný súd stotožnil s konštatáciou prvostupňového súdu o tom, že pokiaľ obvinený navrhol obnovu konania, v ktorom súd rozhodol o zamietnutí návrhu na opätovné prejednanie veci v jeho prítomnosti v zmysle § 362 Tr. por. uznesením z 30. decembra 2014, sp. zn. BB 3T 3/2008, jedná sa o návrh smerujúci proti rozhodnutiu, ohľadne ktorého obnova konania nie je prípustná (§ 399 ods. 1 písm. b/ Tr. por.). E. namieta tiež nesprávne započítanie väzby. Uznesením zo 17. júla 2015, sp. zn. BB-3T 3/2008, ŠTS podľa §§ 414 ods. 1, 494 ods. 4 Tr. por. z dôvodov v zmysle § 45 ods. 1, 4 Tr. zák. obvinenému správne započítal do úhrnného trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Špeciálneho súdu Pezinok z 24. februára 2009, sp. zn. BB-3T 3/2008, v spojení s uznesením najvyššieho súdu zo 14. februára 2011, sp. zn. 1 To 22/2010, a rozsudkom Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica z 22. mája 2015, sp. zn. BB-3T 3/2008, právoplatným 9. júna 2015, väzbu, ktorá trvala od 26. januára do 9. júna 2015, výkon trestu od 30. októbra 2014 do 26. januára 2015 a dobu strávenú vo väzbe v cudzine a prevozom do Slovenskej republiky od 27. marca do 30. októbra 2014 (č. l. 9457). Na podklade vyjadreného najvyššieho súdu sťažnosť obvineného ako nedôvodnú podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. zamietol.

Poučenie :

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

